

Tristero & KVS Sketch: A Map of the World

PODIUM BRUSSEL 03/12/2013 MICHAËL BELLON AGENDA

Heeft u nog eens zin in een goed geschreven en slim bedacht hedendaags toneelstuk dat op een lichtvoetige manier de hele wereldproblematiek behandelt, en tegelijk een intrigerende fictionele puzzel legt? Dan is 'A Map of the World' van David Hare door Tristero en KVS wellicht iets voor u.

"A map of the world that does not ir

luister en kijk live naar BRUZZ

not worth even glancing at, for it leaves out the one country at which Humanity is always landing." Dat slimme motto, geleverd door Oscar Wilde, is de opmaat voor *a damn well made play* van diens collega, de Britse succesauteur David Hare (1947). Hare schreef het in 1982, en hoewel het zich - op het eerste gezicht dan toch - afspeelt in Bombay, is het ook uitermate geschikt om in de internationale diplomatieke hoofdstad Brussel te spelen. Hare brengt namelijk een aantal deelnemers in beeld van een grote Unesco-conferentie, waar vertegenwoordigers van alle landen en continenten tegenover elkaar komen te staan om hun visie te geven op de wereldproblematiek van de armoede, maar ondertussen ook moeten afrekenen met een aantal privé-kwesties.

Waarom hebben jullie ervoor gekozen dit stuk in het Engels te spelen?

Youri Dirkx: We hebben het niet vertaald omdat het in dit geval erg past om allemaal Engels te spreken. Op zo'n internationale conferentie is de voertaal nu eenmaal Engels, en kan bijna niemand zijn moedertaal spreken.

Mieke Verdin: Hare schreef het in een periode waarin de discussie rond vrouwenrechten, rassengelijkheid en armoede volop op gang gekomen waren. Hij stond zelf trouwens bekend als een schrijver die bijvoorbeeld werk maakte van goede vrouwenrollen

in het theater. Maar uiteindelijk zijn de standpunten en de speeches die we te horen krijgen van de Senegalese afgevaardigde, de Afro-amerikaanse journaliste, of de Indische schrijver hoedanook en onvermijdelijk geschreven door een blanke Westerse man. Het stuk gaat in belangrijke mate over de problematiek van zo'n eenzijdig gezichtspunt. Daarom hebben we er ook voor gekozen om al die verschillende rollen met een volledig witte cast te spelen.

Wat zijn jullie personages?

Dirkx: Ik speel Stephen Andrews, een Europese journalist die voor een heel klein literair tijdschrift werkt en die geïnteresseerd is in de conferentie omdat de keynote speaker een romanschrijver is die met zijn standpunten nogal wat controverses uitlokt.

Verdin: Ik speel Elaine le Fanu, een afro-amerikaanse vrouwelijke reporter van CBS, één van de belangrijkste tv-zenders in de Verenigde Staten - iets wat toen nog een vrij recent verschijnsel was. De eerste vrouwelijke afro-Amerikaanse CBS reporter werd benoemd in 1972.

Waarover gaat de conferentie?

Dirkx: De conferentie wordt georganiseerd door Unesco en gaat over armoede, een thema dat eind jaren 70 op de politieke agenda werd geplaatst. Het gaat onder andere over afhankelijkheid van

hulpprogramma's, over de verhoudingen tussen de rijke en de arme landen, maar alles speelt zich af in de wandelgangen, in de lobby van het hotel. Daar ontmoeten de deelnemers elkaar, bereiden ze zaken voor, en ontstaan er fricties. Maar Hare brengt ook op een slimme manier fictie binnen de fictie, waardoor een intrigerende puzzel van realiteitsniveaus ontstaat. Uiteindelijk gaat het verhaal over gezichtspunten, over de plek waar het publieke politieke en het privéleven bij elkaar komen, over de spanning tussen fictie en realiteit, over representatie. Wie kan wie vertegenwoordigen? Welke rol spelen media en literatuur?

Schetst het stuk een 'kaart van de wereld'?

Verdin: Het schetst een kaart van de wereld, maar een hele subjectieve, zoals ze meestal getekend wordt. En behalve de grote wereld wordt ook de kleine wereld van de 'mensen onder elkaar' in beeld gebracht. Zo speelt ook een banale ruzie om een vrouw een rol, wat er mee voor zorgt dat stuk in zijn vorm heel licht is, als een komedie.

Dirkx: Als je ziet wat Hare allemaal behandelt, dan ga je wel ongeveer de hele wereld rond. Het gaat over de Amerikaanse cultuur en dominantie, het gaat over het Rusland van de koude oorlog, over Zuid-Amerika, China, Angola, Mozambique, Scandinavië...

Wordt de conferentie uiteindelijk niet neergezet als een praatbarak?

Dirkx: Het is een kenmerk van goede stukken dat ze je als toeschouwer heen en weer slingeren tussen de verschillende personages en hun standpunten. Ik vind mijn personage de ene dag een ongelooflijk naïeve linkse kerel, en de volgende dag vind ik dat hij gewoon gelijk heeft. Het sterke aan het stuk is dat je na elke repliek van één van de protagonisten telkens zou kunnen denken: 'verdorie, daarin kan ik hem of haar wel volgen'.

Verdin: De conferentie is een praatbarak, produceert een papierberg, en de manier waarop uiteindelijk toch een deal wordt gesloten is niet fraai, maar toch volgt er geen veroordeling. Want als het niet op grote schaal lukt, kunnen de veranderingen in de dagdagelijkse praktijk wel van belang zijn. Zo heeft elk personage na de conferentie wel belangrijke persoonlijke keuzes gemaakt in zijn leven.

Dirkx: Er wordt niet gezegd dat congressen tot niets dienen. Mijn personage vindt bijvoorbeeld dat het ook de moeite is om voor een klein resultaat te vechten: *no more excuses, hold to my beliefs*. Er is kritiek maar ook hoop. Daarom is ook dat citaat van Wilde zo belangrijk: zonder utopie moet je er inderdaad niet aan beginnen.

Cast van oude bekenden

De cast van 'A Map of the World' is ook een beetje een conferentie van oude bekenden. De Vlaamse Schouwburg KVS vaardigt uit zijn artistieke kern

Mieke Verdin en Willy Thomas af, vroeger allebei stichtend lid van het baanbrekende Brusselse stadsgezelschap Dito'Dito, dat in 2006 ophield te bestaan toen de leden tot de artistieke kern van KVS toetraden. Voordien smeedde Dito'Dito, dat gedurende twintig jaar voortdurend theater maakte over en met de stad, en dus ook over de taalgrenzen heen functioneerde, ook regelmatig plannen met jongelui van dat andere Brusselse gezelschap Tristero. Tristero combineert sinds het begin van de jaren negentig het creëren van eigen stukken met het opsnorren van interessante internationale theaterteksten. Kristien De Proost, Youri Dirx en Peter Vandenbempt van Tristero zijn van de partij. De cast wordt nog aangevuld met Peter Connely, een Amerikaan die in Gent film studeerde en recent samenwerkte met o.a. Superamas, Diederik Peeters en Tristero (Living). Ook Ans Van den Eede (van Hof van Eede) speelde al mee in voorstellingen van Tristero.

A map of the world

Data: 7, 11 > 13 & 18 > 21/12, 20.30.

Tickets: €13/17

Taal: EN (NL boventiteld)

PODIUM

